

mærkelige Optræden ved forskellige Lejligheder. Jeg skal minde ærede Medlemmer om, at dér i Betænkningen findes Oplysning om, at vi i Udvalget have haft til Gennemsyn Udskrift af de Forhør, som have fundet Sted i Anledning af den Rørdamske Sag. Det er slet ikke min Mening her at referere hele denne Sag; jeg antager, at ærede Medlemmer kende den fra Bladene, og jeg har slet ikke nogen Lyst til at referere den her. Men som Bilag til alle de Udskrifter, vi have haft, medfulgte et Brev fra vedkommende Sekondløjtnant Rørdam til hans Chef, og dette Brev er meget oplysende med Hensyn til den Aand, som raader i mange Officerskredse. Jeg tror, at jeg kan oplæse det, det sinker ikke meget at oplæse Brevet, og jeg tror, at det taler for sig selv. Med Formandens Samtykke skal jeg tillade mig at oplæse det. Sekondløjtnant Rørdam skriver til sin Chef saaledes:

„I Tilslutning til de nu afsluttede Forhør vedrørende Sagen med Grosserer Martin Hansen tillader jeg mig at fremsætte følgende Bemærkninger. Da min hele Optræden under denne Sag udelukkende har været dikteret af Hensynet til min Uniform, og hvad jeg skylder den, formener jeg at maatte frifindes i den offentlige Sag; i hvilken Undersøgelserne have gaaet ud paa at konstatere, hvorvidt jeg i nogen Retning har optraadt paa en med en Officers Værdighed uforenelig Maade.

Med Hensyn til de enkelte Momenter i Sagen tillader jeg mig derfor at præcisere følgende: Hvad Oprinet ved Sønder sø angaar, gør jeg opmærksom paa, at jeg af Hensyn til min Uniform ikke paa Stedet kunde tugte Fornærmeren med min Ridepisk, da et saadant Skridt fra min Side uvægerlig vilde have ført til et almindeligt Slagsmaal, idet Stemningen blandt største Delen af de tilstedeværende var saaledes, at det er min Overbevisning, at de paagældende øjeblikkelig vilde have overfaldet mig, og i en saadan Kamp vilde Uniformen være udsat for at kompromiteres, da jeg ikke var bevæbnet med min Sabel, men kun havde min Ridepisk som Vaaben, og da jeg mener, at jeg ikke uden at udsætte mig for Latterliggørelse saavel af mig selv som af den Uniform, jeg bærer, kunde have tilføjet Fornærmeren et Slag med min Pisk for derefter straks at tiltræde et iltomt Tilbagetog.

Angaaende min Optræden senere over for Hr. Hansen, da maatte jeg, efter at han paa mit Forlangende havde navngivet sig som Grosserer og havde opgivet sin

Bopæl, og da han for øvrigt var velklædt, anse ham for satisfaktionsfæhig. — Jeg valgte min Fremgangsmaade saaledes, som den syntes mig bedst i Samklang med en Officers Æresfølelse og tillige bedst skikket til at føre mig til Maalet, nemlig en fyldestgørende Undskyldning eller en Oprejsning ved Vaaben. Da han nægtede at gøre mig Undskyldningen, tildelte jeg ham et Ørefigen, fordi jeg derved flyttede den Fornærmelse, som han havde tilføjet mig, over paa ham, idet jeg derefter overlod til ham at tage den Oprejsning, som en Gentleman maatte fordre. Naar jeg, med en Kammerat som Vidne, søgte Hr. Hansen i hans Bolig, var det dels, fordi jeg jo ikke vidste, hvor jeg ellers kunde træffe ham, og dels, fordi jeg ansaa det for uværdigt at lure mig op paa Gaden, hvor han desuden let kunde undgaa mig. Naar jeg endvidere ikke sendte to Kammerater til ham med en Udfordring, saa skyldes det, at jeg frygtede, at han i saa Fald lettere skulde give et Afslag, og mener jeg, at jeg derved kun vilde have opnaaet at latterliggøres, naar han offentliggjorde Sagen i Bladene. Naar derimod han blev den, hvem Fornærmelsen hvilede paa, da var der mere Udsigt til, at han ikke vilde give Afkald paa Satisfaktion. I ethvert Tilfælde vilde jeg opnaa, at jeg ikke var den, der havde modtaget en Fornærmelse uden at faa Oprejsning, og dette, mener jeg, var det afgørende for mig i min Stilling som Officer.

Jeg indser derfor ikke, at jeg kunde have handlet paa anden Maade, men mener, at jeg har taget ethvert Hensyn til min Uniforms og Stands Ære, som jeg kunde, og kan ikke indse i nogen Maade at være traadt den militære Lov for nær eller ikke at have gjort, hvad der stod i min Magt, for at fyldestgøre de Fordringer, som stilles til en Officer.“

Brevet har fulgt med under hele Sagen som Bilag, og der er jo ingen Tvivl om, at vedkommende Officer taler af bedste Overbevisning, der er ingen Grund til at tro andet. Han mener, at saaledes som han har fremstillet Sagen, maa en Officer nødvendigvis fremstille den, han kan ikke forstaa bedre, end at en Officers Ære er af den Art, at den kun kan renses ved et Brud paa Landets Love i saadanne Tilfælde. Men hele denne Betragtning, at en Officers Ære i et saadant Tilfælde kun kan reddes og renses ved et Brud paa Landets Love, er os civile og hele Befolkningen saa fremmed, at naar en saadan Betragtning bliver fremsat, staaer Befolkningen ganske uforstaaende lige over for hele Betragtning-